

[Indenrigsministeren]

end dem, der er omfattet af rammebestemmelsen i hovedstadsrådslovens § 14. Udvalget har i denne forbindelse hæftet sig ved, at det i bemærkningerne til lovforslaget i sin tid blev understreget, at kommuner og amtskommuner fortsat skulle varetage de opgaver, hvor det ikke af hensyn til helheden i området var nødvendigt at foretage en overordnet koordination. Dette var baggrunden for, at hovedstadsrådets opgaver blev begrænset til de foran omtalte.

En nærmere gennemgang af lovgivningens indhold inden for de enkelte sektorer viser efter udvalgets opfattelse, at det er forsvarligt at fastslå, at der ikke i sektorlovgivningen er tillagt hovedstadsrådet opgaver, der går ud over rammebestemmelsen.

I denne forbindelse skal det fremhæves, at folketinget ved vedtagelsen af hovedstadsrådsloven i sin tid lagde megen vægt på, at et hovedstadsråd ikke måtte medføre dobbelt-administration, således at flere offentlige myndigheder traf afgørelser om samme forhold. Men ønskede endvidere, at der blev fastlagt en klar afgrænsning af de kommunale leds beføjelser. Disse ønsker fra folketinget er ifølge udvalgets rapport blevet opfyldt, idet kommunalbestyrelsernes eller amtsrådenes kompetence på områder, hvor hovedstadsrådet har fået tillagt kompetence, tilsvarende er blevet ophævet. På samme måde har hovedstadsrådet ingen beføjelser på de områder, hvor kompetencen ligger hos kommunalbestyrelserne eller amtsrådene.

Som følge heraf er der heller ikke i hovedstadsområdet normalt mere end 2 kommunale led i varetagelsen af de forskellige opgaver. På den kollektive trafiks område er der endda i modsætning til det øvrige land kun ét kommunalt led, idet alene hovedstadsrådet har det fulde ansvar og den fulde beslutningskompetence.

Under overvejelserne om hovedstadsordningen blev det som et argument mod et hovedstadsråd fremført, at en særlig administrativ ordning i hovedstadsområdet kunne indebære risiko for, at også sektorlovgivningen i unødigt omfang kom til at indeholde særbestemmelser for hovedstadsområdet. På langt de fleste områder er der imidlertid ikke nogen forskel på den lovgivning, der regulerer de opgaver, der i hovedstadsområdet varetages af hovedstadsrådet og i det øvrige land af amtskommunerne. På enkelte

områder har det dog været nødvendigt at fastsætte særbestemmelser.

Det gælder således i regionplanlovgivningen, hvor hovedstadsrådets beføjelser som regionplanmyndighed er reguleret i en særlig lovgivning om regionplanlægning i hovedstadsområdet. Denne lovgivning tillægger hovedstadsrådet stærkere planlægningsbeføjelser og styringsinstrumenter end dem, der er tillagt amtskommunerne i den øvrige del af landet, og som blandt andet sætter hovedstadsrådet i stand til direkte at føre planlægningsbeslutningerne ud i livet blandt andet i kraft af de særlige muligheder for at yde økonomiske tilskud eller lån til regionplanformål.

Også på den kollektive trafiks område er hovedstadsrådets kompetence reguleret i en særlig lovgivning, hvilket skyldes, at hovedstadsområdet indtager en særstilling i forhold til resten af landet i trafikmæssig henseende. Dette skyldes blandt andet, at hovedstadsområdet er et vidt udstrakt, til dels sammenhængende bysamfund, hvor både bane- og bus-trafikken er af afgørende betydning.

Endelig har man inden for sygehussektoren, hvor områdets sygehuse drives både af amtskommuner, Københavns og Frederiksberg kommuner, staten og private, tillagt hovedstadsrådet den overordnede planlægningskompetence, som ikke er fornøden inden for sygehusplanlægningen i det øvrige land.

Om varetagelsen af de enkelte opgaveområder inden for hovedstadsrådets kompetence skal fra udvalgets rapport fremhæves følgende:

Inden for den *fysiske planlægning* har hovedstadsrådets virksomhed været koncentreret omkring udarbejdelsen af »Regionplanens 1. etape: 1977-92«, som i marts 1979 blev godkendt af miljøministeren. Udgangspunktet herfor var et forslag til vejledende regionplan for hovedstadsområdet, som det tidligere Egnspanråd havde udarbejdet inden hovedstadsrådets oprettelse. Arbejdet med regionplanen har været omfattende og kompliceret, hvilket ikke mindst gælder koordinationen og samstemningen af de kommunale og amtskommunale ønsker vedrørende udbygningen i området til en sammenfattende planlægning, som tillige skal tilgodese sektorinteresser, der varetages af staten, hovedstadsrådet og amtskommunerne. Det har